

אחרית דבר

בעצם, הרוב ממה שהיה לי להגיד, נאמר. את הכל, כולל הפרטים, לא הייתי מסוגל לתאר, כי זה היה יותר מדי והיה יכול להיות מעייף מדי.

כפי שכבר ציינתי במבוא, וארשה לעצמי לחזור על כך שנית – רשימות אלה באופן מוחלט לא מהוות יומן אירועים. זה רק מבחר של אירועים והתרחשויות מסוימים, חשובים יותר, אשר בצורה כלשהי הקרינו על חיי. מעולם לא התכוונתי לשחק את פרשן האירועים הפוליטיים, שקרו בימי חיי, ושבהם התחככתי מרצוני או שלא מרצוני. אף אל פי כן, לא יכולתי לעמוד בפיתוי של הבאת דעה אישית על עניינים אלה. פוליטיקה אף פעם לא הייתה משלח היד שלי. בפוליטיקה, אני הייתי תמיד רק המתעניין, אבל מעולם לא עסקתי בה. כך זה היה פעם, בפולין שמלפני ואחרי המלחמה. כך, גם קורה היום, בישראל. את לחמי תמיד הרווחתי בעבודה ביושר. לא חיפשתי חיים קלים בפוליטיקה, כמו מספר אנשים אחרים המוכרים לי (בפולין הקומוניסטית שירות נאמן למשטר הדיכוי היה מאפשר חיים קלים ונוחים – המתרגם). פולין הזאת, שאחרי המלחמה, עזרה לי להגיע למה שהגעתי, אבל גם אני גמלתי לה ב-20 שנות עבודה ישרה. כי מה שנבנה, נחוץ או לא נחוץ – נשאר. לפעמים מהלא נחוץ אפשר לעשות משהו נחוץ, זה תלוי בטבח ה"שף". על כן אנחנו "הישתווננו".

זיכרוני מגיע, כמעט, עד לתקופה בה התחלתי ללכת לבית הספר היסודי. משפחתנו הייתה מורכבת משמונה נפשות. שני ההורים, ארבעה בנים ושתי בנות. מהשמינייה הזאת נותרנו היום (נובמבר שנת 96) שנינו: אחותי, הניה, ואני. אמא שלנו נפטרה יום לפני הפינוי שלי מזרחה (יולי 41). את אבינו, אחינו שמעון עם אשתו, אחותנו פאנקה עם בעלה וביתה, רצחו הגרמנים. האח הבכור, שלומקו, נעלם כבר אחרי המלחמה, בנסיבות שלא הובהרו עד היום. האח השני שלנו, פרדק, שישב 10 שנים במחנות ריכוז סובייטיים ובא לישראל עם משפחתו שאחרי המלחמה וביתו החורגת, נפטר כאן, מאלטצהיימר, בנו מנישואיו שאחרי המלחמה, ולודק, נהרג מספר שנים לפני כן בתאונת אופנוע. את אשתו של פרדק שלפני המלחמה, ושני ילדיו רצחו הגרמנים. אשתו שלפני המלחמה, של האח הבכור, שלומקו, נפטרה בניו-יורק, הבת מהנישואים האלה, נינה, עם בעלה ובנה, גרה בניו-יורק, ואילו האישה שאחרי המלחמה, ולנטינה, עם שני ילדים בוגרים, סריוז'ה וטאנייה, גרים בלבוב. (פרדק הגיע לארץ כבר עם אלצהיימר. אפשר הייה לדבר איתו, הוא אפילו סיפר בדיחות. הוא הבין היטב שאני בנו של אחיו, בנו, אבל שהאיש שיושב מולו הוא אחיו הצעיר, את זה הוא לא הצליח לקלוט בשום אופן. "למה אתה אומר שאתה אח שלי, אם אתה לא אח שלי"? היה אומר פעמים רבות. – המתרגם).

ילדותי לא הייתה קלה. לשום קייטנה או חופשה לא הייתי נוסע, כי לא היה כסף לזה. בלבוב הקרובה (101 קילומטר) אף פעם לפני המלחמה לא הייתי (אחרי המלחמה גם לא, אבל זאת כבר מסיבות אחרות לגמרה). במשך כל חיי הייתי צריך לפלס לעצמי דרך לבד. על חיי הקשים שלפני המלחמה רציתי איכשהו לפצות את ילדיי. בשנת 88 לקחתי את נכדתי, חגית-דניאל, לטיול של 24 יום באירופה – רומא, ונציה, מונטה קארלו, פריס, לונדון. בשנת 89 הייתי עם לודקה בוארשה שבועיים. בשנת 90 חזרתי על הטיול עם זייק. בשנת 93 הייתי עם לודקה באמריקה, ושנה לפני כן, ב-92 היינו עם נכדי, עופר, בטיול של חודש באמריקה – פלורידה, דאלאס, דיסני וורד באורלנדו, ניו-יורק ואמסטרדם בהולנד. הרבה יותר מאוחר, כי בשנת 95, חגית ועופר ביקרו בהודו, נפאל, ועוד משהו – כל אחד לחוד, שלושה חודשים, מכסף שהרוויחו בעצמם. לודקה עם בעלה ובנם הצעיר נוסעים מפעם לפעם לטיולים קצרים בחו"ל. כך חיים היום הצעירים. כגמלאי אני גר לבד בעיירה קטנה על חוף הים, 45 דקות נסיעה באוטובוס מחיפה. הדירה שלי נמצאת במסלול אווריי בין הגבול הלבנוני לבין בית החולים החיפאי, רמב"ם. כל מטס של מסוק, הן ביום והן בלילה, גורם לכאב צורב בלב – ברור שמביאים חיילים פצועים, ילדינו, כי במדינה הזאת הצבא לא דומה לשום צבא בכל מדינה אחרת. בנקודה הזאת, כל תושבי המדינה הקטנטונת הזאת, מהווים משפחה אחת משותפת. אותנו קושרים כאן רק מלחמות ואסונות שנובעים מכך. לחיים היום-יומיים, העם הזה מפולג, קרוע על ידי ניגודים. השלום מפלג אותנו, לצערי, זאת המציאות המקומית.

אם כבר מדברים על שלום, אז כאן, שלום, כזה אמיתי, כל 48 השנים, עוד לא היה. כאן נמשכת מלחמת מתמדת, רק שהיא לובשת צורות שונות, מאירועי טרור, התנגשויות בגבול, פעולות תגמול, ועד למלחמות מלאות. השכנים שלנו רוצים להרוס אותנו, ובכל מחיר. חובתנו, גם היא בכל מחיר, היא לא לתת להרוס אותנו. ההבדל בינם לבינינו נעוץ בכך, שאצלם הקורבנות לא נחשבים, לעומת זאת אצלנו כל קורבן מעיק קשות על כל אחד מאיתנו, כאילו היה קורבנו שלו.

כמו שכבר הזכרתי, בארץ המוצא, כל אחד מאיתנו היה יהודי. כאן, בארץ משלנו, הפכנו לפולנים, מרוקאים, רוסים, אמריקאים, אנגלים, והשד יודע למה עוד. ישנם מאמינים ולא מאמינים. קנאות וכפייה דתית, חוסר סובלנות, פעמים רבות מאד לובשים צורה מגעילה, בלתי נסבלת, המזכירים מאד חומניזם אירני ופונדמנטאליזם ערבי.

קודם, בשנים הראשונות שאחרי הקמת המדינה, בני אדם היו, איך שהוא, שונים, יותר ישרים ויותר חמים. אולי מפני שהם היו קומץ קטן. אחר כך, עם ההתרחבות המספרית, הכל השתנה בהדרגה, ולגרוע יותר. כיום (שנת 1996) נוצרו מאפיות למיניהם. רמאויות, מעילות, וגניבת הרכוש הציבורי הפכו, כמעט, לספורט לאומי – לא מעט בדרגים הגבוהים של ההירארכיה הארצית והמקומית. פעמים רבות, השותפויות מוקמות על בסיס שלאחד השותפים יש כסף, לשני ניסיון. אחרי זמן מה, השותפויות משתנות – זה שהיה לו כסף, רכש ניסיון, וזה שהיה לו ניסיון השיג כסף.

פעם, מקים המדינה הזאת, דוד בן גוריון (מוצאו מפלונסק) התבטא, לפי השמועה, שאת המדינה הזאת אפשר יהיה לכנות מדינה נורמאלית, אם פרוצות, גנבים ורמאים יהיו יהודים מלאים, לפי כללי הדת. בן גוריון היה איש החזון גדול. נבואתו התגשמה. באמריקה העשירה, הדמוקרטית, טוב יותר? בשום אופן. הרבה, הרבה יותר גרוע, ובכל זאת בני אדם חיים. שוב אני חוזר על מה שדיברתי לפני כן: לכל דבר צריך קודם להתרגל, אחר כך להתחיל לחבב, ורק אז קל יותר לחיות עם זה. מילים כדורבנות. למרות זאת, המשטמה והקנאה, יכולות תמיד, ובכל מקום, להקשות בצורה כואבת על חייהם של אנשים פשוטים, אלה המכונים "האיש מהרחוב". האם יתכן שתופעות שליליות כאלה יתחילו להיעלם? אולי באלף הקרוב? בעצם, מי יכול לדעת? לקנאים המאמינים, כנראה, קל יותר בנקודה הזו. הם מאמינים במשיח שכאשר הוא רק יופיע, הוא יישר את כל האפילויות. ומה אמורים לעשות כל המפקפקים שלא מאמינים בבואו של המשיח? כל אלה שמהווים את הרוב המכריע במדינה הזו? אין לי מושג.

במה שנוגע לי, הרי שפעם הייתה לי האפשרות לשנות את הרוחב הגיאוגרפי. מסיבות שונות לא ניצלתי את אפשרויות. האם היום, במבט לאחור, אני לא מצטער על זה? לא, אני לא מצטער. איפה שהוא, התרגלתי למה שיש, ואפילו התחלתי קצת לחבב, ולכן את כל התופעות השליליות האלה קל לי יותר לסבול.

לשיטתי, הגעתי למסקנה הבסיסית מסוגה, שזאת המדינה שלי, ומדינה של ילדיי ונכדיי, איזה שהיא לא תהיה. אם מדברים על נכדים, אז יש לי שישה, כולם נולדו כאן, ולפחות משום כך, זאת, במאה אחוז, המולדת שלהם. להם אין שום משיכות נוסטלגיות.

להגיד, שכל מה שקורה כאן מוצא חן בעיני – אני לא יכול. למרות 34 השנים שחייתי כאן, עוד לא הייתה ממשלה שמצאה חן בעיניי ושרים אליהם הייתי חש חיבה. לא מתאימים לי הסדרים, ניקיון ברחובות, ביורוקרטיה בלתי נסבלת, חוסר סובלנות וכפייה דתית, התנהגות נהגים בכבישים, שיטות חינוך ילדים ועוד דברים רבים, רבים. ולמרות כל זה, אני לא מרגיש זר במדינה הזו ולא הייתי מחליף אותה באחרת. במה שאני חייב להודות, הוא שמעולם לפני כן לא היו לי תחושות כאלה. מנקודת מבט של השקפת עולם פוליטית ושיטות פיתרון הבעיות, הנראות בלתי פתירות, יש לי את הדברים שמושכים אותי ודוחים אותי. אני לא מזדהה עם שום מפלגה פוליטית. לאלה הדוגלים בהשקפות שונות משלי אני לא מרגיש שנאה. אני משוכנע, שכל אחד מהם, כך או אחרת לשיטתו הוא, היה רוצה להביא עלי אושר. אני פשוט לא אוהב אותם. אבל – כמו שכבר אמרתי – לא שונא אותם. שנאה הולכת יד ביד עם דימוי עצמי נמוך, דבר אותו אני לא חשתי כלפי יריביי.

רישום של כל זאת לקח לי כ-5 חודשים. האם זה מעט מדי, או אולי יותר מידי? לענות על זה אני יכול רק בבדיחה הבאה: יהודי בא לחייט עם הזמנה לתפירת מכנסיים. החייט לוקח מידות ואחר כך כמועד למסירה, הוא קובע 4 שבועות. על כך היהודי בפליאה: מה? לא פחות מ-4 שבועות לזוג מכנסיים? אלוהנו ברא את העולם במשך 6 ימים. תשובתו המידית של החייט, הייתה: נו, נכון, לכן העולם הזה נראה ככה. יש רצון לסיים את רשימותיי בצליל אופטימי כלשהו. לצערי, עם הפסימיות המולדת שלי, בשום צורה זה לא רצה לצאת. לחיות עם "אופי" כמו שלי, לא רק לי עצמי, אלא גם לקרובים אלי, לא היה כל כך קל. ידידי בנפש – וילו, קרא לי לפעמים "דיכוש", שזה בא מ"דיכוי", שבו הייתי ונשארתי, לפי הנאמר, אלוף ללא עוררין – כלפי עצמי.

שלא הצלחתי לארגן את חיי אחרי מותה של אשתי? זאת עובדה. קודם כל – לא ניסיתי. אנשים הקרובים אלי ניסו. שום דבר לא יצא מזה. אני אשם בלעדית. כנראה היא נשארה חרוטה עמוק בנשמתו ובמחשבותיי. וכך זה כנראה כבר יישאר.

ינואר שנת 1997.

בקיץ 1998 בנו קיבל התקפת לב. הוא עבר ניתוח מעקפים. הניתוח עבר בשלום, אבל מספר ימים אחר כך, ב-7/07/1998 הוא נפטר לפתע. (2003).

אינדקס "כינויים" – דרוהוביץ' – השלמה

הפרק **דרוהוביץ'** עד שנת 1939, היה נשאר לא מלא, אם לא היו משלימים אותו באינדקס, לפחות חלקי, של "כינויים", כל כך אופייניים לציבוריות היהודית בעיירות הקטנות שלפני המלחמה. אם כי בעלי צליל מצחיק, למרות זאת לא עולבים כל כך. זה היה אפשרי רק בעיירות קטנות ונידחות, שם על פי רוב, כמעט כולם הכירו זה את זה, והיו איך שהוא, קרובי משפחה. קל יותר לזכור "כינוי" מאשר את השם האמיתי. בעלי הכינויים, לרוב ידעו עליהם, וקרוב לודאי, לא היו נעלבים מזה. אחדים מהם זכרתי, וברצוני, לפחות חלקית, לצטט אותם – כתוב בפולנית, אבל עם הצליל האידישאי המקורי, כי רק בצורה זו יתכן שאפשר לשמר קצת מה"פולקלור" היהודי. "כינויים" אלה יכולים להיות בעלי משמעות מסוימת, אבל רק לדרוהוביצי'אים מלידה שקצת את הזמנים ההם הם זוכרים. הם היו שייכים לאותו "עולם קטן" שהיה קיים פעם ושאיננו כבר היום ויותר לעולם לא יהיה. אני לא יודע האם זה אפשרי. אנסה, רק שאני לא בטוח האם אצליח להביא את המקור או הסיבה ל"כינוי".

(הכינויים הם תערובת של פולנית ואידיש, קשה מאד לתרגם אותם. האשמה על הקושי מוטלת על כתיבי הקורא בלבד. מי אשם בפגם הנפשי הנורא שלו, שהוא אי-ידיעת "שפת קודש", הלא היא השפה הפולנית, ירום הודה? – המתרגם).

שפרינצ'י קאק - Szprincy Kak = כל המשפחה הגדולה נשאה את הכינוי הזה. הוא מתוארך עוד מלפני מלחמת העולם ה-1. המוצא והמשמעות לא ידועים לי.

יוֹיְנִי קַלִּיקֵיט - Jojny Kalikejs = חבר של אחי. אביו מכר גבינה, לפעמים גם מקולקלת, בעלת ריח של גרביים שלא כובסו מזמן, או אפילו גרוע יותר. (קליקיס-זת באמת גבינה מקולקל ממנה היו מכינים מאכל עם ביצים על המחבת. גדלתי על זה. הבעיה שבזמן הטיגון הריח ממית זבובים במעופם, אחרי זה הריח נעלם ונשאר רק ללקק אצבעות – המתרגם).

אַבְרוּם פִּיצוֹן - Awrum Picon = קבצן, "דפוק" מנטאלית, כנראה על רקע של אהבה נכזבת.

אַלְפִי פִיף - Elfy Pyf = קבצן, "דפוק" בראש קלות, בעל נפח קיבה אדיר. במסיבות, בשביל הבידור, היו משקים אותו בבירה ומאכילים בשעועיית מקערה.

אַטְקִי פֶּרוֹךְ - Etkiy Paroch = "פרוך" – אחת ממכות מצריים בצורת אגזמה עם מוגלה על הראש. האם דווקא לה היה משהו כזה? אני חושב שלא. כך קראו לכל המשפחה.

אַיִזִיק הוֹיִקִיּוֹ - Ajzyk Hojkio = אזרח מכובד, פעיל הקהילה, בעל חנות לדברי ברזל, הייתה לו גיבנת כפולה, מקדימה ומאחורה.

אַנְדְּזִיַּה צוֹצֶק - Andzia Cucak = ביתו של אייזיק, בגילי, מצצה אצבע באופן קבוע.

טְרֶסִינְדִיקִיּוֹ יַנְקִיַּלִּי - Tresyndykio Jankialy = יהודי אורטודוקסי, עם זקן ופאות, רשם הקהילה, היה לו זיכרון פנומנאלי, ראשו תמיד רעד ואף פעם לא עמד קבוע במקום.

רִיפְקִי רֶוּחָלִי - Ryfkiy Ruchaly = נדבנית ידועה ומטפלת בעניים. כך קראו לכל הנשים בעלות נטיות דומות, לפעמים (לעיתים רחוקות) זה היה עובר לגברים נשיים.

וַלוּטְשְׁנִיבּוֹ - Walutnszjbo = חלפן כספים, עסק במסחר בלתי חוקי במטבע זר, על כך ישב ב"ברזה קארטוסקה" (בית סוהר המפורסם במשטרו האכזרי – המתרגם).

קוּקוּמוּץ - Kukumuc = טכנאי שיניים, יתכן שעקב גובהו הנמוך.

מוֹיִסִי לִיגְנוֹ - Mojsiy Lygno = מספר סיפורים מסמרי שער, לרוב לא אמיתיים, שהומצאו.

הוּלָלָלִי - Hulalaly = קבצנית הידועה בעיר.

טְלוֹיַי - Tlojy = כנייל.

חלובריסקי – Chalobryski = כני"ל.

מילן – Milan = רופא שיניים שאצלו גרתי בורוצלאב. מילן היה קצב בדוהוביצ', מאד שמן, כך קראו גם לשמנים אחרים.

ריפצ'י די קניטורן – Ryfciy dy Knejtorn = אימא של חבר שלי, לפני חג הפסח הייתה משכירה את שרותיה כלשה בצק למצה.

בידל דז'יובק – Bejrl Dziobak = קצב כשר, אביו של גיסי.

חיים גליזו – Chajym Glejzo – זגג דוהוביצ'אי, פעם דתי, אחר כך שמאלני.

מיקלי גניף – Mykaly Ganyf = גנב שלפני המלחמה על רקע של "אי צדק סוציאלי" של אז, בחייו הפרטיים אדם ישר הדואג למשפחתו. גנב אצל עשירים, לעניים לא חילק.

סחרי גניף – Scharjy Ganyf = כני"ל.

יצ'יגלי גניף – Ycialy Ganyf = כני"ל.

רבלי – Rebalj = מוכר עיתונים, תלמיד לשעבר בישיבה, התדרדר "שמאלה", נעצר ע"י הסובייטים בגלל טרוצקזים, לא חזר ממחנה ריכוז סובייטי.

מויסי קילי – Mojsiy Kily = חבר מהתנועה, שחקן פינג-פונג מעולה, אמרו שיש לו "קילה", דבר אותו איש לא הוכיח, סתם "פאשקביל" על אדם ישר.

ליזו קוטס – Lajzo Kutas = (קוטס=זיין – המתרגם) חבר שלי, אין לי מושג מדוע הודבק לו השם.

יז'י קישקי לבי – Yzjy Kiyszky Laby = מכר שלנו שלפני המלחמה, מאיפה כינוי מסובך כזה ?

טרלבוך – Trelbuch = דוד שלי, בעל חנות לדברי ברזל, האחים שלי כך כינו אותו, אני לא יודע מדוע.

מילק הוחשטפּלר – Milek Hochsztapler = חבר שלי מבית ספר, בכל דבר ובכל הזדמנות אהב להשוויץ (הוחשטפּלר=שוויצר – המתרגם).

יוני קצ'קי – Jojny Kaczkiy = (קצ'קי=ברווז – המתרגם) כינוי משפחתי של כל המשפחה הגדולה, מוכרי דגים בימי שישי.

בידיש מיטלי גלקי – Bejrysz Mytaly Galkiy = מכר שלנו, מאיפה הכינוי ? אני מתבייש להגיד.

שׁבֵּיֶק - Szwejk = כמה אחים, חברים שלפני המלחמה של גיסי, הכינוי בא, כנראה, מכאן שאחד מהם נשלח על ידי אימו ללימודים בציכוסלובקיה, והוא, במקום ללמוד, העדיף לשחק קלפים.

די רוֹיֵטִי בליִמי - Dy Rojty Blijmy = אימם של השביקים, בעלת מחסן לעצי הסקה.

רֵגִיִּמִי די חוֹנְטִי - Regiymy dy Chonty = אחת מ"בנות רחב" של דרוהוביץ', בלונדינית יפה מאד, לחוג לקוחותיה השתייכו, לפי השמועה, קצינים פולניים שלפני המלחמה.

מָנִי פִּיֹּגִי - Maniy Pijogiy = גרה ב"לאן", השכירה חדר ל"בנות רחב".

שיִמִּין טִיִּם טִיִּם - Szymyn Tym Tym = היה מוכר גורי כלבים גזעיים, היו אומרים שלפעמים גנובים.

שיִמְחִי פִּלְחִטִי - Symchy Plachty = אחיו של חברי ללימודים, עבד אצל אביו ב"מעדנייה".

בֵּצִ'וּ בּוֹן - Becių Bun = חבר של גיסי, קלפן, ברנש עם חוש הומור.

הֵלִי סֶרַק - Haly Srak = (סרק=משהו כמו "חרא" – המתרגם) יהודי אורטודוקסי, אני לא יודע מאיפה הכינוי.

הוֹסְרִי מִיִּטְדִי קָנוֹנִים - Husarji Mytdy Kanonyn = (הוסרי=פרשים פולניים – המתרגם) יהודי דתי, פעם, כנראה, שירת בצבא האוסטרי הקיסרי ואהב לספר על הפרשים האוסטריים.

קֵיֶבְלִי - Kielbaly = (קיבל=נדמה לי שזה בא מנקניק – המתרגם). קצב מדרוהוביץ', בזמן הכיבוש היה שוטר בגטו, אחרי המלחמה נידון למוות, חי עד עכשיו (כנראה בקנדה).

יִצְיָלִי טַכְרִיִּיִּמְשָׁנְדוֹ - Ycialy Tachrijchymyszando = חייט מסכן, תפר רק תכריכים למתפגרים, השוויץ שעוד אף לקוח שלו לא התלונן על עבודתו.

יִגְנֶן פּוֹפְרָבְסִי נוֹס - Ignac Poprawsy Nos = (פופרבסי נוס=תקן את האף שלך – המתרגם). אינטלקטואל שלא הגיע לדבר, קצת "דפוק", שחמטאי טוב, לכל הערה באמת ניסה לתקן את אפו, ושאל האם זה כבר בסדר, נתן לשכנע את עצמו שמתוך המצח גדלים לו קרניים.

דוֹ רוֹיֵטוֹ אַזְרִיל מִיִּטְדִי קֵיֶלִים - Do Rojto Azril myt dy Kajlym = היה גיינג'י, הוביל בעגלת סוס השייכת לועד הקהילה אמבטיות וסירים לרחיצה אחרונה של המתים, דבר אותו לא תמיד הם עשו בחייהם. החוק היהודי הדתי דורש שבעולם הבא יש להתייצב רחוץ, אחרת עלולים שלא להתקבל.

מיוֹמֶטל – Majometl = מוכרת תרנגולות בשוק, בחורף הייתה תמיד מחזיקה בין רגליה סיר עם גחלים לוחשים, שממנו, לפעמים, גלשו ריחות חשודים מאד.

צִים בֵּלְזוֹ רֵבֶם – Cym Belzo Rebm = לגמרה "דפוק", כנראה על רקע דתי, בחורף היה רץ יחף ברחובות עם הקריאה הזאת.

מַלְצִי דוֹ בְּרוֹדְקִי – Malcju do Brodakiy = גם מוכרת תרנגולות, אבל כזאת "ממעמד יותר טוב" ולא ברחוב, אלא במבנה סגור, כנראה מוצאה היה מברודי ליד לבוב, מכאן הכינוי.

לִיצ'וֹ דִי בּוּבִי – Lajciy dy Buby = אימא שלי, המיילדת.

דִי וַסִי מַרְיָם – Dy Wasy Marjam = מוכרת פירות, פעם היא כנראה הייתה צריכה להיות בלונדינית.

דִי לַנְגִי לַיְבִי – Dy Langiy Lajby = כנ"ל, רק הייתה גבוהה.

סַרְלוֹ קוֹמוֹניסְטָה – Sralu Komunista = (סרלו קומוניסט=בערך: קומוניסט מחרבן – המתרגם). חברי ללימודים, למה קומוניסט? אף פעם הוא לא היה, אני יודע את זה בטוח, להיפך – היה ביתרי (רביזיוניסט).

פּוֹנְצִ'אָק – Punciak = אחיו של גיסי, בעלה של נונה

פְּרוֹיִם פִּיַק – Frojym Pijak = (פרויים=אפריים, פיק=שיכור - המתרגם). אחי, שיכור הוא אף פעם לא היה, רק פעם אחת יצא לו להשתכר וכך זה נדבק לו.

דִי פִּינּוֹבְצ'וֹ – Dy Pianowycio = כך קראו למשפחה שלמה של תופרי נעליים.

שְׁלוֹיִמי פּוֹיִלִיסִיו – Szlojmy Pojlyσιο = "סייר" בית ההלוויות בדרוהוביץ.

הַלְט מַיִט דִי מַמִּין – Halt Myt dy Mamyn = (הלט מיט די ממין=יידיש: חכו עם אימא – המתרגם). מכר יהודי, בזמן הלווית אימו, יצא אחרון מהבית ואז המנעול נתקע, אחרי שהוא התגבר על זה, מסע הלוויה עבר כבר קיברת דרך, הוא התחיל לרדוף אחריו ולצעוק: "עצור! לעצור עם אימא!". וכך זה נשאר לו ועבר לכינוי.

פִּישְׁטִיל סְטֶפֶן – Fyszyl Stefan = אחד ה"בריונים" של דרוהוביץ, תמיד היה הולך עם מקל הליכה מבמבוק, ששימש לו גם כ"נשק".

הֶרְמָן גִּיב אֶ בּוֹךְ – Herman Giyb a Boch = אחד "הדפוקים בשכל", בכל הזדמנות איים באגרוף על כל מי שהיה לידו.

מיכילי מיט די קייט – Mychajly Myt dy Kajt = אזרח מכובד, אבל גם אחד ה"בריונים", במקום מקל הליכה, נשא אתו שרשרת ברזל.

מויסי פוליקי – Mojsiy Polifky = מוכר פירות בשוק, הייתה לו ערימה של ילדים.

ימפוש – Jampus = מכר שלנו קרוב, כולם הכירו אותו לא בשם אלא בכינוי, מאיפה זה בא – לא ידוע, הכיר שירים אוקראינים רבים.

אבן ספיבוי-הרושי יבוי – Iwan Spiwaj-Hroszi dawaj = (המשמעות: איבן, שיר ותן אגורות – המתרגם). "טרובדור" אוקראיני, היה שר שירים גסים, אמרו שהיה לו בראש "מחשב סיפרתי".

מוישי קטוליק – Mojsi Katolik = (קטוליק=קאטולי המתרגם). אחד מהיהודים האלה שרצה להיחשב לפולני.

יסינצקי קיצ'מימך – Jasyneckiy Kiczymacher = היה תופר מעילי איכרים, אותם היה מוכר לאיכרים מהכפרים ביום השוק, כשהוא משתמש בשיטות "מצחיקות".

דו בלינדו יציק – Do Blindo Ycyk = בכלל לא עיוור, הייתה לו רק פזילה, ככזה כולם הכירו אותו. את כל המשפחה היו מכנים כך.

סוף

